

HET

MAGAZINE VAN SIB-AMSTERDAM

APRIL 2011

VERDRAG

Chinees nieuwjaar

Het jaar van het konijn wordt het jaar van China en dat gaan ze zelfs in Afrika merken.

Plus: Egypte

Wel tumult

Afrika

Grondstoffen voor EU

Hollandse wapens

Leven aan foute regimes

Help!

SIB verrechtst

Justine

Vanuit China

Christchurch

Had ook een aardbeving

Koffie

Lekker en verslavend

Luuk

Vindt SIB niet rechts

Hoofdredactioneel

Het leven van een hoofdredacteur gaat niet over rozen. Het verplicht bijwonen van een ALV leidt zonder uitzondering tot kritische vragen en opgetrokken wenkbrauwen over de financiële situatie van Het Verdrag. De pijnlijke vraag wat de toegevoegde waarde is van een blad boven een pdf srijdt diep in onze journalistieke ziel. Goedgeplaatste messteken in het hart van ons bestaan als verenigingsblad leiden tot vele slapeloze nachten. Ik zou hier de vergelijking kunnen trekken met het kabinet -dat snijdt ook graag in het cultuurbudget- maar de verrechtsing van de vereniging komt in dit nummer al volop aanbod. In plaats daarvan kies ik een positieve benadering, een pleidooi voor Het Verdrag.

Er resten mij 300 woorden om de meest prangende vraag te beantwoorden. Want waarom geen pdf? In deze verdediging doe ik graag een beroep op jullie imaginair vermogen. Het is zondagochtend, je loopt op blote voeten door je bescheiden studententoptrekkje op weg naar de broodnodige eerste koffie van de dag en je hebt behoefte aan wat interessante lectuur voor bij dit bevredigende ritueel. Helaas, geen Volkskrant of NRC op zondag en de bedroevende kwaliteit van een zondagskrant zal je ook geen goed doen. Maar kijk, daar ligt Het Verdrag op je stapel ongelezen post. De perfecte verhouding tussen luchtig en sterk met een kleine kick zou niet beter kunnen passen bij de espresso met opgeklopte melk die inmiddels haar heerlijke warmte door je lichaam verspreidt. Tijdens je laatste slok bekijk je vluchtig de fotocollage op de achterkant om te zien of je je nog ergens voor moet schamen de komende maanden en terwijl je je kopje bij de vinze afwas zet sla je voldaan je Verdrag dicht. En ach, misschien gooi je het zelfs in de prullenbak, zelfs daar kunnen we mee leven.

Een ander scenario. Met het tempo van een Chinese zakenman snel je door je kamer. In het jachtige, moderne leven is geen tijd voor rustig wakker worden met een beker koffie dus je giet snel een blinke energydrank leeg over je verwaarloosde smaakpapillen en opent snel je mail op je iPad. Je hebt een mailtje van SIB-Amsterdam, dit keer met een pdf-je in de bijlage. Je vraagt je af wat deze spam is en hebt eigenlijk geen zin om het te openen maar de nieuwsgierigheid wint het van de misnoede over deze vereniging waar je je niet meer zo bij betrokken voelt. Het blijkt weer een bedroevende pdf-editie van Het Verdrag te zijn. Je mijnsert heel even over de tijd dat je nog espresso met opgeklopte warme melk dronk en genoot van het leven. Je leest de eerste regels van de inhoudsopgave en geeft het op. De nieuwe redactie die aantrad na het sterven van de papieren editie heeft geen idee wat ze doet.

Laat maar.

Judith van der Zweerde

Inhoud

- 2 Hoofdredactioneel
- 3 SIB Across the Globe vanuit China
- 4 De hernieuwde relatie tussen China en Afrika
- 6 Lieve Hasse
- 7 Laagstij...Tessa van Ligten
- 8 Doe mij maar een portie Egyptische revolutie-situatie!
- 10 Christchurch en zijn aardbevingen
- 11 Het Europese grondstoffembargo en Afrika
- 12 De Nederlandse wapenhandel: a blooming business
- 13 Wat is er erger dan een ongelukkige jeugd? Een gelukkige jeugd
- 14 Koffie: van boon tot barista
- 16 De verrechtsing van de vereniging
- 17 Best SIB-lid... Test jezelf: de vaderlandse geschiedenis
- 18 Bestuurscolumn
- 19 The Gossip
- 20 Fotocollage

Colofon

Hoofdredactie:
Britt van Waveren & Judith van der Zweerde

Redactie:
Joost Dobber, Dirk Einema,
Anouk Langenhutten, Tessa van Ligten,
Ayla Hakken, Rik Voorter

Bijdragen van:
Anoniem SIB-lid, Hasse de Graaff, Bart Hoffmann,
Justine de Jong, Arin Manvelyan, Luuk Nijman

Vormgeving:
Art Attack

SIB Across the Globe

Verhalen van SIB-leden die in het buitenland studeren over hun tijdelijke land.

Justine de Jong vanuit Beijing over de Chinese taal en haar medestudenten

Dit semester begeef ik me iedere morgen op mijn fietsje naar de Peking University campus. In een stad waar verkeersregels geen enkele significantie lijken te hebben, is het oversteken van een achtbaansweg ook voor een Amsterdamse niet eenvoudig. Eenmaal op campus slinger ik haastig tussen de Chinezen door op weg naar mijn lessen Mandarijn.

Het Mandarijn kent oneindig veel dialecten, waarvan het dialect in Beijing de basis vormt van het standaard Mandarijn, China's officiële bestuurstaal. Opmerkelijk aan dit dialect is dat het gebruik ervan gelegenheidsafhankelijk is. Beijingers veranderen veelvuldig een 'an'-klank aan het einde van een woord in een 'er'-klank. Woorden voor serieuze aangelegenheden dien je echter zonder accent uit te spreken. Als welbespraakte Chinees, dan wel als enthousiast pogende buitenlandse, noem je een restaurant zodoende wel een *fāngu nr*, maar een ambassade beslist geen *dàsh gu nr*.

Chinees leren is niet alleen lastig vanwege de vele karakters en het feit dat veel woorden bestaan uit klanken die het Nederlands niet kent en je daarbij de juiste toon per lettergreep dient te onthouden, maar ook omdat je moet leren hoe de taal te gebruiken. Zo kun je, dames en heren deelnemers aan de aanstaande grote SIB-reis, de zin "je bent mooi" niet zomaar vertalen. Dat wil zeggen dat hoewel de woorden prima te vertalen zijn, je daarmee niet uitdrukt wat je bedoelde over te brengen. Een Chinees verwacht na die bewoording namelijk dat je een vergelijking maakt: "maar je bent niet al te intelligent", of "maar je vriendin heeft mooiere ogen". Wie de karakters, uitspraak en tonen beheerst, spreekt dus nog geen Chinees. Om daar verandering in te brengen, maar vooral uit nieuwsgierigheid naar hun denkwijze meng ik mij zoveel mogelijk tussen de Chinese studenten. Tegen mijn verwachting in staan de meesten daar zeer voor open en gaan graag een gesprek aan. Wellicht houdt dat verband met de TOEFL-testboeken waar alle studenten, generaliseren is hier op zijn plaats, mee rondlopen. Het aanbod Engelse studieboeken van de gemiddelde boekwinkel is indrukwekkend en de gedrevenheid waarmee de Peking University-studenten Engels willen leren was dat voor mij des te meer. Mijn verwondering hierover met hen delen leverde me inzicht op in een facet van de met mijn leven zo onvergelykbare druk waaronder studenten hier leven, op een terrein waar ik die druk juist niet verwachtte.

In China vindt de toelating tot de universiteit plaats naar rato van de testscore voor een nationaal examen. Per pro-

vincie wordt jaarlijks een quotum vastgesteld voor het aantal studenten dat tot elke universiteit kan worden toegelaten, waarbij ook elke major weer een quotum kent. Peking University en Tsinghua University zijn China's meest prestigieuze universiteiten. Voor mijn vertrek dacht ik dat de studenten aan deze universiteiten, die uit een populatie van 1,3 miljard mensen de allerhoogste scores behaalden, verwachten een glansrijke toekomst tegemoet te gaan. China's intelligentste jonge mensen, zij zonder rijke ouders althans, blijken echter bezorgd om hun bestaan na het afstuderen. Beijing's woningmarkt staat zwaar onder druk en het salaris dat alumni van topuniversiteiten te wachten staat, is lang niet hoog genoeg om een huis te kunnen kopen. Daarnaast moeten ze aan een *hukou*, een door de overheid te verstrekken vergunning voor permanente vestiging in Beijing, zien te komen, maar veel commerciële werkgevers kunnen hun werknemers geen *hukou* verschaffen.

Eén van de mogelijkheden om deze problemen het hoofd te bieden is om naar het buitenland te vertrekken, waar Peking University-alumni wel een verblijfsvergunning en een huis kunnen verkrijgen. Nu zou ik het gedeelte van de Chinese bevolking waartussen ik me bevind beslist niet kansarm willen noemen. Desondanks levert het voor mij een heel ander beeld op van de levensverwachting die de studenten om mij heen hebben om de Engelse studieboeken niet voor een weerspiegeling van ambitie te houden, maar deze ook als uiting van zorgen om hun toekomst te zien. Mijn eigen studieboeken belichamen bovenal interesse voor de fascinerende Chinese taal, de frustratie die ze hier en daar omvatten daargelaten.

Justine de Jong

"We have turned east where the sun rises, and given our backs to the west, where the sun sets." (Robert Mugabe 2006)

De hernieuwde relatie tussen China en Afrika

De afgelopen decennia heeft de Chinese economie zich met een ongeken­de groei ontwikkeld. Dit heeft niet alleen geleid tot een toenemende vraag naar ruwe grondstoffen en energie om de Chinese economie te kunnen voeden, maar ook tot de vraag naar een grotere afzetmarkt voor Chinese goederen. In vergelijking met hun Westerse tegenhangers, zijn aan de Chinese investeringen in Afrika 'no political strings attached', en een handelspartner die geen opschudding maakt over democratie en mensenrechten is voor veel Afrikaanse landen een welkome afwisseling. Dit heeft geleid tot een stijging van de handel tussen China en Afrika van circa 10 miljard dollar in 2000, naar 106,8 miljard dollar in 2008, met een jaarlijkse stijging van 32,2 procent.

China's interesse in Afrika is geen nieuw fenomeen. Gedurende de jaren zestig en zeventig lag het voornaamste belang van Beijing bij het opbouwen van ideologische solidariteit met andere ontwikkelingslanden om zo het Chinese communisme te doen opmarcheren, en om het Westerse 'imperialisme' tegen te gaan. In navolging van de Koude Oorlog kregen de Chinese belangen meer pragmatische doeleinden, zoals handel, investeringen, en de winning van energie. In de jaren negentig versnelde China's betrokkenheid in Afrika door de heropkomst van China als een internationale macht. De enorme economische groei die China in die afgelopen decennia gemaakt heeft, leidde tot een hernieuwd vertrouwen van de Chinese leiders om ook in de rest van de wereld te engageren. Als een heropkomende wereldmacht is China ook zeer geïnteresseerd in het verkrijgen van meer politieke macht op het wereldtoneel, en met meer dan 50 naties, representeren de Afrikaanse landen ongeveer een kwart van de General Assembly van de Verenigde Naties. Deze nieuwe relaties met Afrikaanse landen kunnen voor China veel voordelen opleveren bij de Verenigde Naties, de World Trade Organization en andere belangrijke internationale instanties. De ongeken­de opkomst van China van de afgelopen decennia heeft voor veel Afrikaanse leiders, zakenlieden en intellectuelen tot het idee geleid dat het beter is voor Afrikaanse landen om te investeren in een toekomst met China, dan te blijven hangen in een Westers verleden. China wordt door deze personen steeds meer gezien als een beter passend voorbeeld voor de Afrikaanse omstandigheden, en de ontwikkeling die China de afgelopen jaren heeft gemaakt dient voor velen zelfs als een inspiratie voor de ontwikkelingsambities van Afrikaanse landen.

Deze positieve kijk van veel Afrikanen op de nieuwe China-Afrika relaties gaat hand in hand met de positieve kijk van veel Chinezen op deze relaties. Chinese strategen zijn van mening dat het Afrikaanse continent ook op het punt staat van ontwikkeling, en dit maakt de Chinese kijk redelijk verschillend van de Westerse. Veel Westerse donorlanden zien niets anders dan de behoefte aan armoedebestrijding en het behalen van Millennium Development Goals (MDG's). Wanneer gekeken wordt naar de MDG's, wordt Afrika veelal gezien als het continent dat faalt om deze doelen te halen. Afrika wordt gezien als het continent met het grootste aantal gevallen van HIV/AIDS, het

4 HET VERDRAG

grootste aantal niet naar school gaande kinderen, en als het continent waarvan grote delen van de bevolking onder de armoedegrens leven. Via inzamelingsacties en campagnes, waarbij voornamelijk gebruik wordt gemaakt van beelden van zieke, verhongerde kinderen, wordt geprobeerd de armoede in dit continent te bestrijden.

Dit is in sterk contrast met de Chinese kijk op Afrika. Tijdens de Forum On China Africa Cooperation (FOCAC) in 2006 in Beijing werden alle Afrikaanse landen, één voor één, gepresenteerd in de media aan het Chinese publiek. Maar het was niet de armoede, corrupte regering, en ziekten van de Afrikaanse landen die werden benadrukt, de nadruk lag op de cultuur, religie, en de handelskarakteristieken van de verschillende Afrikaanse landen die herhaaldelijk door de Chinezen werden genoemd. Het thema van vreedzame samenwerking en wederzijdse belangen was een welkome afwisseling van het Westerse. Het Chinese geld wordt voornamelijk geïnvesteerd in projecten, het bouwen van bruggen, wegen, dammen, scholen en ziekenhuizen, in tegenstelling tot het Westerse ontwikkelingsgeld.

Deze hernieuwde relatie legt de nadruk op de principes van vreedzame samenwerking en wederzijdse belangen, de principes die door Beijing werden geïntroduceerd tijdens de FOCAC. Gedurende de FOCAC in 2006 beloofde China niet alleen meer geld voor ontwikkelingsprojecten, het kwijtschelden van leningen, het verschaffen van nieuwe leningen en investeringen, maar ook tot het bouwen van malariacentra, ziekenhuizen, en scholen, het verschaffen van studiebeurzen voor Afrikaanse studenten, en de training van 15.000 Afrikaanse professionals.

Centraal in de China-Afrika relatie staan de 'no political strings attached' en 'noninterference' principes. China's rol als tegenhanger van de condities en voorwaarden die vaak door Westerse landen worden gesteld, en als tegenhanger van de afhankelijkheid van veel Afrikaanse landen aan Westerse ontwikkelingshulp en investeringen is erg aantrekkelijk voor veel Afrikaanse landen. Dit is iets waar veel mensen zich zorgen over maken. Internationale waarnemers beweren dat de manier waarop China zaken doet, de bereidheid tot omkoperij, en het geven van ontwikkelingshulp zonder daaraan restricties te stellen, de lokale inspanningen ondermijnt voor de toeneming van *good governance*, en daarnaast de internationale inspanningen voor macro

economische hervormingen door instituties als de Wereldbank en het Internationale Monetair Fonds (IMF) ondermijnt. Ook van Afrika binnenuit is een negatieve reactie waar te nemen. Veel Afrikanen zijn bezorgd over de manier waarop China te werk gaat in Afrika, ze beschuldigen Chinese bedrijven ervan dat ze de lokale bedrijven aftroeven en dat ze geen Afrikanen in dienst nemen, maar alleen gebruik maken van Chinese arbeiders. Ook wordt er geklaagd over de slechte omstandigheden in bijvoorbeeld de Chinese mijnen, wat in 2006 in Zambia zelfs leidde tot opstanden in een mijn, waarbij elf Zambiaanse mijnwerkers werden neergeschoten door Chinese managers die zich bedreigd voelden door de protesterende mijnwerkers.

Maar China lijkt door te hebben dat er, om de economische belangen te waarborgen, veranderingen doorgevoerd moeten worden in het buitenlandbeleid. Het heeft bijvoorbeeld het beleid veranderd jegens Sudan, waar China in de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties eerst stemde tegen het sturen van handhavers van de vrede naar de Darfur regio, zette China later zelfs lichte druk op de regering in Khartoum om een veiligheidsmissie van de Verenigde Naties toe te laten. Daarnaast heeft China zelf ook handhavers van de veiligheid uitgezonden naar missies van de Verenigde Naties in landen als Sudan en Liberia. Deze recente veranderingen in China's beleid lijkt erop te wijzen dat China meer begint te leren over de grenzen van non-interventie. Ook binnen de strategieën van de Chinese *Multi National Companies* (MNC's) zijn enkele veranderingen waar te nemen. In navolging van de succesvolle Wes-

terse MNC's, gaan steeds meer Chinese MNC's het aspect van *Corporate Social Responsibility* (CSR) naleven. Het concept van CSR houdt in dat bedrijven in het kader van de door hen uitgevoerde activiteiten en in hun relaties met andere partijen vrijwillig aandacht besteden aan sociale kwesties en het milieu. Steeds meer Chinese bedrijven die actief zijn in Afrika publiceren een duurzaamheidsrapport. Om dit aan te moedigen wordt sinds 2006 door de Chinese-African People's Friendship Association (CAPFA), in samenwerking met China Radio International (CRI) een China-Africa Friendship Award uitgereikt in Beijing, waarbij tien Chinese bedrijven worden genomineerd die de grootste bijdragen hebben geleverd aan de Afrikaanse ontwikkeling. De tien geselecteerde bedrijven moeten bedrijven zijn die aanzienlijke middelen hebben toegewijd aan Afrikaanse landen, lokale economieën, en sociale ontwikkeling. Het moeten daarnaast bedrijven zijn die het concept van CSR naleven, en die ervoor zorgen dat de Afrikaanse bevolking ook iets terugziet van de uit hun land gewonnen rijkdommen.

Of deze nieuwe relatie tussen China en Afrika voor Afrikaanse landen de oplossing zal bieden voor de armoede waarmee veel van deze landen te maken hebben, of dat deze relatie slechts voor China voordelen op zal leveren, is iets waar de meningen over verdeeld zijn. Maar China lijkt de goede richting op te gaan, en dit kan tot veel voordelen leiden voor zowel China als Afrika.

Onze specialist in alles helpt wereldleiders op weg

Lieve Hasse,

De Arabische wereld staat in brand, Japan is overspoeld, de EU-lidstaten dreigen één voor één failliet te gaan en zelfs bij Ajax is het weer chaos, ondanks de inzet van de Verlosser en Frank. Is de Apocalyps eindelijk daar? Zoals ik al had voorspeld...

*Au revoir,
Michel de Nostredame*

Beste Michel,

Bedankt voor de brief. Ik moet zeggen dat je voorspellende vermogens om deze brief zo ver in het verleden te schrijven en hem tóch op tijd bij mij te laten bezorgen, zodat ik hem mee kan nemen in deze editie van *Lieve Hasse*, me wederom versteld doen staan! Wat al de voorbeelden die je noemt gelijk hebben, is het nemen van risico's en de acceptatie van die risico's.

In Japan werd de kerncentrale van Fukushima zo gebouwd dat hij een vloedgolf van 7 meter zou moeten kunnen weerstaan. Het risico werd dus bewust genomen dat een vloedgolf van 14 meter, zoals nu het geval was, de kerncentrale fataal zou kunnen worden. Wanneer men een kleiner risico had genomen, oftewel de centrale bestendig maken tegen vloedgolven van maximaal 20 meter, dan was er op het gebied van de kernramp niet zoveel spannends gebeurd. Dat laat onverlet dat Japanners al eeuwen lang bereid zijn om met de gevaren van tsunami's en aardbevingen te leven.

Landen als IJsland, Ierland en Griekenland hebben lange tijd grote risico's genomen op fiscaal en economisch gebied, met alle gevaren van dien. Waar in Griekenland de bevolking terecht kwaad is op ambtenaren en politici omdat die de boel belazerden, gaat dat voor de twee eilanden in de Atlantische Oceaan niet op. Daar werd willens en wetens een risicovolle manier van ondernemen aangemoedigd om de economie op te doen bloeien. Ik ben van mening dat ze dan ook op de blaren moeten zitten wanneer het fout gaat. Los daarvan acht ik de Eurozone wel sterk genoeg om deze klappen op te vangen.

In de Arabische wereld heeft het volk jarenlang uit angst voor represailles geen risico's genomen om de zelfverrijkende en ondemocratische bestuurlijke elite af te zetten. Nu gebeurt dat wel. Men is bereid om ver te gaan, in sommige gevallen het zelfs met de dood te bekopen om voor meer vrijheid en economische voorspoed te strijden. Een kettingreactie aan opstanden, overigens aangewakkerd door hoge

voedselprijzen, is het gevolg. In Egypte en Tunesië ging dat goed. In Libië heeft het Westen zich genoodzaakt gezien om ten behoeve van de opstandelingen in te grijpen.

De twee Arabische staten waar het de komende weken echt om gaat spannen zijn Syrië en Jemen. Het Syrië van Assad is als bondgenoot van Iran een belangrijke pion in het schaakspel van het Midden-Oosten, terwijl in het noorden van Jemen de sjiiitische opstand Iran weer in de kaart kan spelen ten opzichte van rivaal Saoedi-Arabië. De groeiende dreiging van al-Qaida in het zuiden van Jemen, zou, het Westen dan weer aan moeten gaan.

Dat nu in deze bovenstaande gevallen de wal het schip keert, of in het geval van Japan de zee de wal, is in mijn ogen puur toeval. Je bent echter niet alleen in je onheilspellende voorspellingen. Verscheidene Christelijke sekten geloven dat 21 mei 2011 het einde van de wereld zal zijn. De Maya's hebben 21 december 2012 op de korrel. Mocht het nu toch zijn dat de Dag des Oordeels nabij is, dan hoop ik van harte dat de Maya's het bij het juiste eind hebben. In dat geval heeft het vernieuwde Ajax nog één keer kans om toch die derde ster te pakken, kan Gesink nog de Tour winnen en kan het Nederlands voetbalelftal proberen de goede lijn van het WK om te zetten in Europees succes. Hebben we toch nog wat om voor te leven zo op het einde.

Groet, Hasse

Langs bij... Tessa van Ligten

We zitten aan de tafel in de keuken. Een ouderwets rommelige studentenkeuken. Het huis behoort normaal gesproken aan Ayla en Karlijne toe. Nu Karlijne in Sri Lanka zit heeft Tessa tijdelijk de vrijgekomen plek overgenomen. Tessa, een tweeëntwintigjarige tandheelkundestudente, vertelt vanachter een stevige mok thee: "Ik ben geboren en getogen in Amsterdam, in een buurtje wat de Kadijken wordt genoemd. Ik ben opgegroeid in een gezin met nog een zusje, Sacha, zij is nu negentien." Over haar ouders en haar opvoeding vertelt ze: "Mijn vader werkt als architect en mijn moeder heeft verschillende studies gedaan en werkt nu als hoofd van de mediatheek van een middelbare school in Oegstgeest. Mijn opvoeding is te beschrijven als ongedwongen. Er werd me niet gevraagd om mijn huiswerk te maken, al was het wel vooral VPRO en weinig Telekids." De scholen die Tessa heeft bezocht vallen op. "Mijn basisschool was het OGO: ontwikkelingsgericht onderwijs." Voor de geïnteresseerden, deze onderwijsvorm is mede geïnspireerd op de visie van de Joods-Russische Marx-adept Lev Vygotski. "Daarna ben ik naar het Montessori Lyceum gegaan en heb ik daar mijn VWO diploma behaald met als profiel natuur en gezondheid. Ik was een weinig recalcitrante puber. Ik was erg sociaal en verbond me erg met een vaste groep vriendinnen." Op haar veertiende kreeg ze het idee dat ze tandarts wilde worden, een idee dat haar niet meer heeft losgelaten. Al bleek niet iedereen hier even enthousiast over. "Mijn moeder was het daar in eerste instantie niet echt mee eens. Eerder had ik graag uitgever willen worden, dat was ook meer het idee dat mijn moeder voor mij voor ogen had." Uit een geslacht van medici komt Tessa namelijk niet. "Het is nog steeds zo dat ik het thuis niet teveel over de dagelijkse tandartspraktijk moet hebben. Ze vinden het niet erg dat de details hen bespaard blijven." Opvallend is dat, hoe sterk het idee om tandarts te worden ook was en is, het niet direct tot ergens te herleiden valt. "Waar het idee vandaan komt weet ik niet precies. Al liep ik wel mee met een tandarts voor mijn profieloriëntatie. En de CSI afleveringen hielpen ook wel ..."

Een belangrijke vormende gebeurtenis in het leven van Tessa was de reis die ze maakte naar Midden-Amerika, ze was toen achttien jaar oud. Al klinkt vormend misschien een beetje overdreven, zelf zegt ze: "Ik ben door die reis van drie maanden zelfstandiger geworden. Ik leerde op eigen benen staan en ik leerde dat contact maken met anderen me gemakkelijk af ging." Naast dat ze veel houdt van reizen, lezen – ze liet me een indrukwekkende lijst met gelezen literatuur zien – is ze vooral ook een erg actief SIB-lid. Lees even mee: oud-voorzitter van de lustrumcommissie, de nieuwe voorzitter van de feestcommissie, lid van het bier en het politiek genootschap en niet in de laatste plaats: redactielid van Het Verdrag. Waarom? Simpel. "De aantrekkingskracht van SIB is dat ik me breed kan

ontwikkelen. Dat er studenten rondlopen van verschillende studierichtingen met allerlei achtergronden en interesses. Ik kan bij SIB vele verschillende vaardigheden ontwikkelen." Naast de SIB-avonden zijn er ook veel avonden dat ze weg is met vriendinnen, of natuurlijk met geliefde Daniël. "Het streven was om een avond per week alleen thuis te zijn. Op de één of andere manier lukt dat toch niet echt. Ik ga graag uit eten, naar de film of iets anders buitenshuis. Ik hou er gewoon van om veel dingen te ondernemen." Over een jaar of drie verwacht Tessa klaar te zijn met haar opleiding. "Na mijn opleiding denk ik dat ik me nog een tijdje verder wil ontwikkelen als tandarts, dit door bij vele verschillende praktijken te gaan werken. Daarna zou ik wel een eigen praktijk willen gaan beginnen. Het liefst samen met nog iemand. Al zou het ook zo maar kunnen dat ik nog een specialisatie ga doen om vervolgens aan de slag te gaan als docent bij het ACTA [Academisch Centrum Tandheelkunde Amsterdam, DE], de plek waar ik nu studeer. Een andere mogelijkheid is om mee te helpen met lopende projecten in Nepal en enkele Afrikaanse landen. Er zijn mogelijkheden genoeg, al denk ik wel dat mijn woonplaats Amsterdam zal blijven." Niet zo gek voor een Amsterdamse in hart en nieren. Als laatste: "Wie mag ik opschrijven om de volgende keer geïnterviewd te worden?" Haar antwoord: "Sofyan".

Dirk Eisema

Doe mij maar een portie Egyptische revolutie alstublieft!

In november 2011 vertrok Dimitris Soudias, een Duitse student Midden-Oostenstudies, naar Caïro voor zijn masteronderzoek. Alsof hij wist wat er zou gebeuren koos hij als onderwerp voor zijn scriptie "The Evolution of the Egyptian Street". In andere woorden, Dimitris ging onderzoek doen naar straatprotesten.

Bij vertrek had hij nog geen idee wat hem te wachten stond. Begin dit jaar braken er in Egypte grootschalige demonstraties uit die, zoals iedereen weet, uiteindelijk leidden tot het aftreden van president Hosni Moebarak. Ineens bevond Dimitris zich in een revolutie. Een beangstigend, maar tegelijk ook fantastisch gegeven. Caïro werd het wallhalla van de straatprotesten en Dimitris viel met zijn neus in de boter. Dus terwijl andere Europese studenten door de omstandigheden Caïro verlieten bleef Dimitris. Hij kon zijn onderzoek gaan uitvoeren in de beste en tegelijkertijd meest bizarre omstandigheden die hij zich maar kon voorstellen. Een kans die hij wel moest benuttigen.

De demonstraties

Caïro was Dimitris niet onbekend. In september 2009 was hij er al eens negen maanden om een deel van zijn studie te volgen. Voor zijn onderzoek naar straatprotesten keerde hij terug. Dimitris heeft tijdens de revoluties aan zoveel mogelijk demonstraties meegedaan. Zowel voor zijn onderzoek, als uit eigen overtuiging. Zoals wij hebben kunnen lezen en zien waren de demonstraties behoorlijk gewelddadig. Het geschatte aantal doden bij de protesten ligt volgens de Verenigde Naties tussen de drie- en vierhonderd. Veiligheidstroepen waren er niet vies van intimidatie- en dwangmiddelen in te zetten als traangas, rubberen

kogels, wapenstokken en waterkanonnen. Volgens Dimitris werd geweld ten alle tijden ingezet, ook wanneer de demonstraties vreedzaam waren. Demonstraties begonnen volgens hem eigenlijk altijd vreedzaam, totdat er dreiging kwam vanuit het leger. Een dikke huid heb je dus wel nodig, aangezien Dimitris bij demonstraties in elkaar is geslagen en meerdere malen traangasgranaten naar zijn hoofd geslingerd kreeg. Veel van de Egyptische vrienden van Dimitris, voornamelijk activisten, zijn daarbij ook nog gearresteerd. Dimitris is naar eigen zeggen niet gearresteerd, mede vanwege zijn buitenlandse afkomst. Hij begrijpt zelf ook niet zo goed waarom de politie in eerste instantie alleen Egyptische demonstranten oppakte. Een paar dagen later leek zijn afkomst namelijk niet meer veel uit te maken toen bij protesten alle demonstranten werden opgepakt, ongeacht afkomst. Geluk heeft dus ook wel aan zijn zijde gezeten.

Ironisch genoeg zorgt een dergelijke bedreigende situatie ook voor veel euforie en bijzondere momenten. Één zo'n moment beleefde Dimitris toen hij eind januari op een demonstratie aanwezig was waarbij de demonstranten voor de zoveelste keer in elkaar geslagen en gearresteerd werden door veiligheidsdiensten. Zo'n zestig omstanders waren getuige van het geweld en begonnen te marcheren en "vrijheid, vrijheid" te scanderen.. Dimitris vond het geweldig

te observeren hoe de mensen genoeg hadden van het geweld van de veiligheidsdiensten. Hij marcheerde dan ook met de groep mee, waarna meer en meer mensen zich aansloten. Op het einde bestond de groep uit zo'n 400 man, totdat de politie kwam en de menigte uit elkaar dreef met traangas en wapenstokken.

De demonstranten

Volgens Dimitris waren de meeste demonstranten de afgelopen weken jonge mannen onder de 40 jaar. Uit zijn eigen observaties was het hoofdzakelijk de jonge "Shebab" die de demonstraties initieerde. Shebab staat voor de meestal werkloze jongere en daar zijn er veel van in Egypte. De oude generatie heeft de werkgelegenheid strak in handen. Banen worden vaak door middel van vriendjespolitiek overgegeven aan mensen die al een naam hebben en onderdeel zijn van de politieke elite. Voor jonge mensen, ook hoogopgeleide, is de kans op werk zeer klein. Volgens officiële cijfers is 9% van de bevolking werkloos. De "Shebab" is ook in de media vaak genoemd als aanstichter van de revolutie. Het is echter nog niet duidelijk of deze groep jonge werkloze mannen ook werkelijk de protesten geïnitieerd hebben. Om dat te kunnen aangeven is er empirisch materiaal nodig. Volgens Dimitris is het nu nog te vroeg om daar onderzoek naar te doen.

De media

Tijdens de revolutie in Egypte speelden sociale media een belangrijke rol. Ook voor Dimitris heeft dit een belangrijke rol gespeeld. Zonder de informatie die hij via Twitter kreeg, had hij niet geweten waar en wanneer bepaalde demonstraties werden gehouden. Twitter maakte verder communicatie tussen demonstranten, journalisten en de rest van de wereld mogelijk. Ook hielp het mee verslag te doen van de mishandelingen uitgevoerd door het regime.

Het is dan wel een beetje jammer wanneer internet door de overheid afgesloten wordt, zoals in Egypte op 28 januari gebeurde. Ook Dimitris kon geen gebruik meer maken

Protest in de straten van Cairo

van internet, telefonie en televisie. De regering deed hiermee een poging de communicatie tussen protestgroeperingen onmogelijk te maken en dus iets meer grip op de situatie te krijgen.

Volgens Dimitris was dit echter geen slimme zet van het regime. Zonder communicatiemiddelen konden demonstranten geen ontmoetingsplaatsen en tijden afspreken. Hierdoor gingen demonstranten overal in Egypte gewoon de straat op, waardoor het onmogelijk werd voor de veiligheidsdiensten om ze in de hand te houden. Daarnaast "strafte" het afsluiten van de communicatie ook mensen die nog niet aan de demonstraties meededen. Hierdoor trok het regime deze mensen dus ook over de streep en sloot een aantal van hen zich alsnog aan bij de demonstranten.

De toekomst

Na de val van het regime van Moebarak ziet Dimitris hier en daar nog steeds spanningen tussen het leger en de demonstranten. Deze laatste groep is nog steeds aanwezig op en rond het Tahrirplein en eist zichtbare verandering. Dimitris weet niet of er weer geweld zal uitbreken. Over de toekomst van Egypte durft hij zich niet goed uit te laten. Volgens hem zal het voornamelijk afhangen van de rol die het leger wil spelen. Het leger heeft namelijk al jarenlang eigen belangen door hun band met de politieke elite. Hun economische activiteit varieert van onroerend goed tot de productie van brood. Cijfers wijzen uit dat ze ongeveer 20% van de jaarlijkse nationale economie uitmaken. Zij hebben dus een hoop te verliezen in een potentieel democratisch Egypte. De vraag is volgens Dimitris hoe het leger zal reageren op de eisen van het volk en hoe volk deze reactie zal ontvangen.

Ayla Nakken

"Nero burned Rome; Mubarak is burning Egypt"

Christchurch en zijn aardbevingen

Met de rampzalige aardbeving van Japan dacht ik weer terug aan de aardbeving van Christchurch van 22 februari. Al omschreven als 'de grootste natuurramp van Nieuw-Zeeland' heeft de aardbeving een enorme impact op de stad en het land gehad.

Bij het zien van de beelden kwamen de herinneringen van mijn eigen uitwisseling weer te boven. In juli 2009 kwam ik zelf in het op dat moment koude, winterse Christchurch aan. Ik had bij aankomst veels te veel last van een jetlag en het enorme temperatuurverschil (van 28 graden in Amsterdam naar 3 graden in Christchurch) om veel van de stad te kunnen zien. Zonder een citytrip te hebben ondernomen trok ik naar Dunedin. Hier zou ik spoedig beginnen met het volgen van colleges.

Life is good in Dunedin! De super relaxte kiwi studenten en vooral internationale studenten zorgden ervoor dat ik snel gewend raakte in het kleine studentenstadje. The University of Otago is wat dat betreft zeker een aanradertje. Ze hebben een uitgebreid recreatieprogramma, en tevens diverse programma's en aangestelde begeleiders voor de internationale studenten.

Om nog even verder op de Nieuw-Zeeland promotour te gaan; het is ideaal voor trektochtjes en zeker ook voor de thrillseekers is het 'the place to be'. In de winter kan je er skiën (wat ik dan ook vaak gedaan heb) en in de zomer kan je genieten van de fraaie natuur en de talloze zeldzame diersoorten. Tevens wordt er overal op het Zuidereiland aan bungeejumping gedaan (wat ik niet gedaan heb) en zijn de kiwi's verzot op skydiven. Het Noordereiland is een stuk warmer dan het Zuidereiland en je kan er surfen en op het strand liggen.

Rik op Noordereiland

Maar genoeg toeristische praat. Terug naar het onderwerp; Christchurch. Mijn herinneringen aan Christchurch zijn niet al te positief. Het begon al toen ik samen met een huisgenoot op vakantie ging naar Fiji. Een week lang zon, zee en strand wachtte op ons. Niks kon er misgaan. Of toch wel. Toen de mevrouw bij de incheckbalie op Christchurch Airport vroeg of we nog 'liquids or other burning stuff' bij ons hadden, antwoordde mijn huisgenoot doodleuk 'no bombs'. Toen ze vroeg 'what' herhaalde hij het nog een keertje. Je kan er ook om vragen. Al onze tassen werden twintig keer doorzocht en uiteindelijk, na veel discussie, mochten we toch vliegen.

Verder ken ik Christchurch van de Undie 500. Dit is een wedstrijd gehouden onder studenten tussen Christchurch en Dunedin, met heel veel drank. Er wordt namelijk in zo'n beetje elke bar op de route gestopt voor een drankje. Ik heb zelf niet aan de race meegedaan, maar heb wel de feesten in Dunedin bijgewoond. De feesten worden gehouden na afloop van de Undie 500 en duren het hele weekend. En lopen altijd uit de hand, ook toen ik er bij was. Honderden dronken studenten vormden als het ware een front tegen de politie. Er werd met flessen gegooid en banken werden in de fik gestoken. 'We will not get arrested,' spraken ik en wat internationale vrienden af. Dat lukte ook nog, in tegenstelling tot de tientallen studenten die wel werden gearresteerd. En er waren nog wat ongelukjes. Zo besloot een Australische student door een brandende bank heen te springen, wat hem tweedegraads brandwonden opleverde. 'No worries, I am fine,' antwoordde hij toen vrienden suggereerden dat hij misschien toch een dokter moest bezoeken. Zoals ik al zei; life is good in Dunedin.

Later heb ik toch maar even de moeite genomen om Christchurch te bezoeken. De stad doet wat saaitjes aan maar telt toch aardig wat bezienswaardigheden, waar er helaas sinds de aardbeving een hoop van gesneuveld zijn. Zo was de kathedraal van Christchurch een mooie bezienswaardigheid, maar die ligt nu volledig in puin. Verder is de Christchurch Peninsula, het bosrijke gebied rondom Christchurch, wel een bezoekje waard.

Aardbevingen, zoals die in Christchurch komen in Nieuw-Zeeland vaak voor. Ook toen ik in Dunedin was, was er een flinke zeebeving. En een half jaar geleden was er in Christchurch ook al een aardbeving. Een smetje op een verder, naar mijn mening, prachtig land.

Rik Voorter

Het Europese grondstoffenbeleid en de gevolgen voor Afrika

Afrika wordt vaak gezien als het armste continent ter wereld en qua economische ontwikkeling klopt dat beeld ook. Maar waar mensen zich vaak niet van bewust zijn, is hoe rijk Afrika tegelijkertijd ook is. De meeste essentiële stoffen voor de ontwikkeling van moderne technologie komen bijvoorbeeld uit Afrika. Stoffen als coltan en kobalt zijn onmisbaar voor de productie van mobiele telefoons en laptops. De concurrentie met betrekking tot deze grondstoffen woedt dan ook hevig en er wordt door verschillende 'ontwikkelde' landen nagedacht over hoe de belangrijkste grondstoffen veilig gesteld kunnen worden voor de toekomst.

Zo publiceerde de Europese Unie begin februari 2011 een herziening van het *Raw Materials Initiative*, dat in haar oorspronkelijke vorm in 2008 uitgebracht werd. Daarin staat de strategie verwoord die belangrijke grondstoffen en mineralen voor de EU in de toekomst moet veilig stellen en hoe deze wens verenigd kan worden met de roep om ethische bedrijfsvoering in Afrika. Er kwam echter veel kritiek op deze publicatie, vanwege de focus van de EU op haar eigen toekomst, zonder voldoende aandacht te besteden aan de toekomst van de Afrikaanse landen.

Eén van de critici over het grondstoffenbeleid van de EU is het NIZA, het Nederlands Instituut Zuidelijk Afrika. Zoals Bas Bijlsma, NIZA-beleidsmedewerker, op 2 februari 2011 stelde in dagblad Trouw: 'De aanbevelingen hebben nauwelijks oog voor economische ontwikkeling van Afrikaanse landen en de negatieve impact van mijnbouw in die landen'. Niet voor niets worden mineralen en diamanten uit de Afrikaanse mijnen vaak 'blood diamonds' of 'blood minerals' genoemd. De arbeidsomstandigheden in de mijnen zijn erbarmelijk en de run van Europese bedrijven op de grondstoffen leidt vaak tot gewelddadig conflict tussen de lokale bevolking over de controle over de mijnen. Ook ontnemt de EU door dit beleid Afrika toegang tot de vrije markt. "Afrika bezit 30% van de wereldreserves en haalt meer dan 60 verschillende mineralen en metalen uit de grond. Hiermee heeft Afrika de aankomende vijftig jaar een belangrijke troef in handen om zich economisch te ontwikkelen. Maar het Raw Materials Initiative ontnemt Afrika het recht om te profiteren van haar eigen bodemschatten." aldus Bas Bijlsma, beleidsmedewerker bij NIZA, op de website van het instituut.

Vanuit een puur zakelijk en economisch oogpunt is de strategie van de EU wel te verdedigen. Maar de EU voert niet alleen beleid ten behoeve van de eigen economie. De EU profileert zich ook als belangrijke actor op het gebied van ontwikkelingssamenwerking. Een van de problemen waar de EU hierdoor op stuit is het gebrek aan coherentie tussen het grondstoffenbeleid en het ontwikkelingsbeleid.

Terwijl coherentie een belangrijke voorwaarde is om het doel van ontwikkelingssamenwerking te kunnen bereiken. Coherentie in deze context zou betekenen dat de verschillende beleidsgebieden gericht zijn op hetzelfde doel en elkaar niet tegen werken. Wanneer je aan de ene kant investeert in lokale ondernemers door middel van microkredieten, doe je dat teniet als je op hetzelfde moment beperkingen oplegt door middel van exportbelemmeringen. Of je geeft Afrika een eerlijke kans zich te ontwikkelen, of niet. De EU lijkt de suggestie te willen wekken die kans wel te geven, terwijl het beleid met name op eigenbelang is gericht. Hierdoor wordt een structurele aanpak van ontwikkeling in Afrika onmogelijk gemaakt.

In mijn ogen moet de EU een keuze maken. Nu ondersteunt de EU aan de ene kant ontwikkeling in Afrika door middel van kredieten, leningen en subsidies. Maar aan de andere kant maakt ze vele vormen van eerlijke marktwerking onmogelijk, door exportbelemmeringen en belastingen. Niet alleen op het gebied van grondstoffen, ook de vele subsidies op het gebied van landbouw maken het voor Afrikaanse boeren heel moeilijk deel te nemen aan de wereldmarkt. De EU steunt Europese boeren doordat zij dankzij subsidies lagere prijzen kunnen bieden, terwijl er tegelijkertijd onder het mom van ontwikkelingssamenwerking wel geïnvesteerd wordt in landbouwinnovatie in Afrika. De geavanceerde landbouwkennis die de EU heeft wordt echter vaak niet gedeeld. Hierdoor produceert Afrika veel meer dan ze kwijt kan op de markt en ontstaat er uiteindelijk geen economische ontwikkeling. De EU kan niet van twee walletjes blijven eten. Of je kiest voor je eigen belang en stelt koste wat het kost de grondstoffen voor de toekomst veilig, óf je investeert in de economische ontwikkeling van een continent en geeft het een eerlijke kans op de wereldmarkt. Zoals de EU het nu aanpakt, is het puur gericht op eigen belang en is de ontwikkelingshulp een verdoezeling van dit egoïsme. Dat is een mogelijke strategie; er zijn nu eenmaal niet genoeg grondstoffen op deze aarde om voor alle landen ontwikkeling te genereren van het niveau waarop de 'eerste wereldlanden' nu zitten. Ontwikkelingslanden vooruit helpen, betekent tegelijkertijd zelf een stap terug doen. De rijkste landen ter wereld kunnen niet op hetzelfde welvaartsniveau blijven zonder daardoor indirect te besluiten dat de landen die nog niet ontwikkeld zijn, dat ook niet zullen worden. Niet alleen de EU, maar het hele kapitalistische wereldsysteem zal moeten besluiten dat een eerlijke verdeling de beste ideologie is.

De Nederlandse wapenhandel: a booming business

De afgelopen jaren heeft Nederland voor een aanzienlijk bedrag wapens verkocht aan Arabische landen, zo blijkt uit het 'Rapport wapenexportvergunningen naar Arabische landen en Iran 2004-2009' van Martin Broek (journalistiek onderzoeker). Regimes in landen als Libië, Bahrein en Jemen – waar het al weken onrustig is door demonstraties en waar de overheid geweld tegen de eigen bevolking gebruikt – zijn de afgelopen jaren via Nederland voorzien van wapens.

Jemen was de afgelopen jaren ook al veel negatief in het nieuws. Het Jemenistische leger voert sinds 2004 met tussenpozen een hevige strijd tegen Houthi-rebellen. Deze shiitische groep zegt te vechten tegen de achterstelling door de centrale, door soennieten gedomineerde overheid. In augustus 2009 verhevigde het conflict. De Nederlandse regering was toen van mening dat de oplossing niet militair kon zijn, maar dat een politieke oplossing noodzakelijk was. Uit de 'Analyse Nederlandse wapenexport 2009' van Frank Slijper (onderzoeker bij *Campagne tegen Wapenhandel*) blijkt echter dat in strijd met het Europese wapenexportbeleid wel militaire goederen geleverd werden aan een land met een intern gewapend conflict. Maar dit was blijkbaar geen probleem zolang de boodschap maar werd overgebracht dat een politieke oplossing noodzakelijk was.

De Nederlandse overheid is nauw betrokken bij de export van tweedehands wapens (afgeschreven wapens afkomstig bij Defensie worden door de overheid zelf verkocht), en heeft een uitgebreid pakket steunmaatregelen voor wapenfabrikanten voor zowel de productie als export van wapens. Omdat wapens geen producten zijn waarvoor op de vrije markt klanten gezocht kunnen worden, is de wapenindustrie sterk afhankelijk van subsidies en exportpromotie. Deze vorm van actieve overheidssteun heeft grote invloed op wapenexporten, en zonder deze steun zou Nederland geen wapenindustrie hebben. Inmiddels is Nederland één van de grootste militaire exporteurs ter wereld. Volgens de 'Analyse Nederlandse wapenexport 2009' is Nederland internationaal gezien over de periode 2005-2009 zelfs 's werelds zesde wapenexporteur. De VS staat op nummer één, gevolgd door respectievelijk Rusland, Duitsland,

Egypte en Bahrein hebben mogelijk Nederlandse pantservoertuigen tegen hun eigen bevolking ingezet. Nederland verkoopt naast pantservoertuigen voornamelijk marineschepen en radarsystemen aan landen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten.

Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk. Nederland neemt op de ranglijst dus een enigszins opmerkelijke positie in, omdat het vergeleken met de andere landen een relatief klein land is. Ook blijkt uit de 'Analyse Nederlandse wapenexport 2009' dat de financiële crisis vrijwel geen invloed had op de Nederlandse wapenexport. De waarde ervan steeg in 2009 zelfs naar 1,41 miljard euro; 12 procent meer dan de recordwaarde van 1,26 miljard euro van 2008.

Het Nederlandse wapenexportbeleid zou de wapenhandel op een gecontroleerde wijze moeten reguleren. Wapens mogen alleen geëxporteerd worden als de overheid daar een vergunning voor heeft verleend. De behandeling van vergunningsaanvragen is in lijn met het beleid van de EU. Kern daarvan zijn acht criteria die EU-lidstaten verplicht in overweging moeten nemen bij behandeling van vergunningsaanvragen. Enkele van de criteria die in beschouwing genomen moeten worden zijn: eerbiediging van de rechten van de mens in het land van eindbestemming; de interne situatie van het land van eindbestemming ten gevolge van spanningen of gewapende conflicten; en handhaving van vrede, veiligheid en stabiliteit in de regio.

Het wapenexportbeleid staat momenteel weer ter discussie wegens de recente onrust in de Arabische wereld en doordat is gebleken dat Egypte en Bahrein mogelijk Nederlandse pantserrupsvoertuigen tegen de eigen bevolking hebben ingezet. Tijdens een overleg met de Tweede Kamer op 24 maart jl. zei minister Rosenthal dat de criteria veel scherper toegepast zullen worden dan tot nu toe is gedaan. Staatssecretaris Bleker zei dat bij het verlenen van vergunningen voor wapenexport voortaan ook de binnenlandse situatie in een land moet worden beoordeeld. Echter, eerder moest volgens de criteria ook al de interne situatie in overweging genomen worden bij het verlenen van vergunningen. Toch heeft Nederland de afgelopen jaren wapens verkocht aan regimes in landen als Libië, Bahrein en Jemen. Dus alhoewel de criteria een restrictief beleid uitstralen, blijken in praktijk andere aspecten vaak zwaarder te wegen. Ook blijkt uit het voorbeeld van de wapenexport naar Jemen hoe flexibel Nederland is omgegaan met de invulling van het wapenexportbeleid. De criteria voor vergunningverlening zullen vanaf nu dan misschien strikter toegepast worden dan ooit, maar de mogelijkheid dat foute regimes de door Nederland geleverde wapens tegen hun eigen bevolking zullen gebruiken blijft bestaan.

Britt van Waveren

Wat is er erger dan een ongelukkige jeugd? Een gelukkige jeugd.

De filosoof Awee Prins, die het proefschrift 'Uit Verveling' (2007) heeft geschreven, houdt een pleidooi om te leven vóór de dood. Een hartenkreet om onze grondstemming van zelfgenoegzaamheid en de gejaagdheid naar het eeuwige nieuwe te doen doorbreken. De kern van zijn boek draait om de vraag: Wat raakt ons nog werkelijk? Met z'n allen zijn we druk (meestal uitgesproken in drievoud), maar waarmee eigenlijk? We leven in een samenleving waarin we voorbij de noodzaak zijn om te vechten voor ons lijfsbehoud. Het gaat allang niet meer om brood op de plank. Waar het dan wel om gaat blijft in nevelen gehuld, zolang het spektakelcircus van alledag maar gaande blijft. Al moet ook ik het antwoord schuldig blijven, er blijkt een medicijn te bestaan dat de symptomen kan bestrijden.

In Nederland zijn de sloten in de polders recht getrokken, de tuinen zijn aangeharkt en het huis is netjes opgeruimd. De chaos en het ongewisse zijn verdreven. En wat blijkt: chaos is een mooi vertrekpunt, maar wat te doen als de eindbestemming is bereikt? Een bestemming die we volgens de Ethiopiër Hundé in het programma 'De weg naar het Avondland' dan ook al lang en breed bereikt hebben. "Als je in dit land aankomt denk je: alles is af". Tegelijk verbaast hij zich over de gejaagdheid en het onpersoonlijke. "De mensen hier zijn druk, ze hebben voor niemand tijd. Ze hebben zo'n haast. (...) Gek genoeg is het juist hier dat mensen rennen, zo hard als ze kunnen." Het klopt, we zijn druk. Druk met het volgen van een opleiding voor onze toekomstige carrière, we zijn druk met meehelpen bij de vereniging, maken ons druk om klein en groot leed, en daarnaast hebben we natuurlijk ook een druk sociaal leven en houden we ons virtueel imago scherp in de gaten. Via Facebook en Twitter zijn we op de hoogte van waar de hippe feestjes zijn, welke trends we vooral niet moeten missen en wat inmiddels weer uit de mode is. Zo te horen hebben we helemaal geen tijd om ons te vervelen. Maar bij Awee Prins gaat het niet om de verveling die toeslaat tijdens een regenachtige vakantiemiddag in bungalowpark 'Net niet Zeezicht'. - Al blijft het verbazingwekkend dat mensen zich de benen uit hun lijf rennen om een vakantie te kunnen bekostigen om vervolgens, daar aangekomen, totaal te zijn vergeten wat ze met hun vrije tijd aanmoeten. Gelukkig zijn de meeste bungalowparken voorzien van een uitgebreide vermaakplanning; 'Bij ons hoeft u zich geen moment te vervelen'. - Nee, het gaat om het diepere Peggy Lee 'Is that all there is' (hit uit 1969) gevoel. Of in de woorden van John Lennon:

There's always something happening, but nothing going on

Het vele waar we aan de oppervlakte heel druk mee zijn dient slechts als afleiding om ons vooral niet de tijd te hoeven gunnen na te denken over existentiële vragen. Het is tijdverdrijf om de realisering verveeld te zijn te kunnen vermijden. Iemand die zo vrijmoedig is om toe te geven dat er maar weinig dingen zijn die hem nog echt raken is dan ook niet depressief, nee, onder zijn verveling gaat juist een

enorme wil tot leven schuil, maar hij wenst zich niet in te laten met de waan van de dag, leeg vermaak of gebakken lucht. Het is, naar de titel van het beroemde boek van Milan Kundera, 'De ondraaglijke lichtheid van het bestaan' die hem parten speelt. Awee Prins verwoordt het als volgt: "De verveling, het teveel van lege tijd en loos gemoed, bergt een naamloos lijden in zich, een lijden zonder aanwijsbaar leed, een lijden aan een onbenoembare leegte en een eindeloos langgerekt nu." Zelfs de Ethiopische buitenstaander Hundé weet de vinger op de zere plek te leggen: "Jullie hebben werk. Jullie hebben een woning. Jullie hebben een gezin. Jullie wonen in jullie eigen land. Jullie hebben alles. (...) Maar wat is er met jullie gebeurd? Er is hier iets wezenlijks dat ontbreekt. En jullie moeten dat weten te vinden."

Toch zijn er wel degelijk remedies te bedenken die de symptomen van de verveling kunnen doen verlichten. Het idee is vooral om stomweg de confrontatie met de verveling aan te gaan, dit in de hoop om – al klinkt het zo moralistischer dan bedoeld – vervolgens met meer toewijding en bezieling met de dingen van alledag bezig te kunnen zijn, natuurlijk in de hoop dat deze dingen meer dan voorheen iets wezenlijks raken. En wat natuurlijk het meeste helpt tegen de grondstemming van de verveling is: de liefde.

Dirk Eisema

Koffie: van boon tot barista

Iedere student kent het wel: het gevoel dat je tijdens een college nauwelijks je ogen kunt openhouden en dat je als het ware moet vechten tegen de slaap. Een veel gestelde vraag aan het begin van pauze van een college is dan ook: 'zullen we even koffie halen?' Behalve de oppeppende werking die aan onze favoriete cafeïnehoudende drank wordt toegeschreven, heeft het ook zeker een sociale functie. Niet onbekend zijn bijvoorbeeld uitdrukkingen als 'een bakkie doen' en 'op de koffie gaan'. Het is waarschijnlijk, samen met bier, één van de meest genuttigde dranken door studenten.

Zoals vaak gezegd moet je koffie leren drinken, en dat was bij mij ook zeker het geval. Mijn eerste ervaring met koffie was in de Coffee Company, die om de hoek zat bij mijn middelbare school. Bezweken onder (lichte) sociale druk van vriendinnetjes, waagde ik mij aan een *bambino*, een koffie met warme chocolademelk en slagroom erboven op, die mij erg goed beviel. En zo geschiedde het kwaad. In de erop volgende jaren ging het van kwaad tot erger: van *bambino* tot *cappuccino* tot zwarte koffie en van 1 kopje per week tot de huidige frequentie van 4 à 5 kopjes koffie per dag. De liefde voor koffie heeft zich in de loop der tijd ontwikkeld en was mijn motivatie om nu eens voor *Het Verdrag* rond te neuzen op zoek naar interessante informatie over koffie.

Lees hier wat je nog niet (of misschien al wel) wist over koffie en altijd al wilde weten.

Historie

Een kopje koffie is tegenwoordig voor velen een vast en onmisbaar onderdeel van het ochtendritueel, toch is de koffie pas in de 17de eeuw naar Europa gehaald, een relatief

korte tijd geleden. De koffieplant komt oorspronkelijk uit Ethiopië en is door reizigers meegenomen naar het Midden-Oosten. De gewoonte van het koffiedrinken is toen ontstaan bij de Arabieren. In de 15de eeuw bloeide daar al een koffiecultuur. Aan het eind van de 16de eeuw kwamen Europese ontdekkingsreizigers in het Midden-Oosten in koffiehuisen terecht, en de Venetianen zagen wel brood in de handel van dit voor hen nieuwe product dat slaperigheid en vermoeidheid zou doen verdwijnen. Koffie werd in de 17de eeuw vervoerd naar Europa en in Venetië werd al gauw het eerste koffiehuis geopend. De rest van Europa volgde. De Nederlanders vonden de koffie interessant en volgden snel. Zo kwam de koffie op Java terecht en werden er veel plantages aangelegd. Dit werd nog uitgebreid naar Sumatra, Timor, Bali en Celebes. In de jaren erna werd door kolonisten de koffie wijd verspreid over de wereld.

Van knop tot kop

Koffie kennen we allemaal; luchtdicht verpakt in zo'n mooie glimmende verpakking, gemalen of nog als hele bonen, afhankelijk van wat voor koffie-apparaat we gebruiken. Maar hoe het productieproces eruitziet? En wat er vooraf gaat aan het eindproduct? Ik wist het eerlijk gezegd niet. En wat is er nou leuker (als je van koffie houdt tenminste) om eens rond te kijken op een plantage, koffiebesen te plukken en te zien hoe ze schoongemaakt en gebrand worden? Nadeel is alleen dat dit vanwege het klimaat een enigszins lastige onderneming wordt in Nederland. Dus toen ik me tijdens mijn reis in Panama in de buurt van een koffieplantage bevond, moest en zou ik erheen.

Koffieplantage in Boquete, Panama

Tijdens de rondleiding liepen we over de plantage en konden we (in ieder geval ik) voor het eerst een echte koffieplant aanschouwen, ruiken, voelen en proeven. De koffieplant hoort bij de familie van de ruwbladigen *Rubiaceae* en daarbinnen bij het geslacht genaamd *Coffea*. De twee meest gebruikte soorten zijn *Coffea arabica* en *Coffea robusta*. Veel Nederlandse koffiemarken maken een melange en hebben een goud-, zilver- en roodmerk dat staat voor de verhouding van de arabica- en robustabonen: 100%, 80-20% en 70-30%. Er werd door de gids verteld dat het verbouwen van koffie het best gaat in het (sub)tropische klimaat rond de evenaar tussen de 25ste graad noorderbreedte en de 30ste graad zuiderbreedte, vanwege omgevingsfactoren als hoogte, ligging, vochtigheid. Dit wordt ook wel de 'koffiegordel' genoemd. De koffiebonen die worden gebruikt voor het bereiden van koffie, zijn eigenlijk koffiezaden uit de pit (want het zijn steenvruchten) uit de rode bessen van de plant. De koffieplant kan tussen de 6 en 18 meter hoog worden, en om te zorgen dat de plukkers er nog bij kunnen wordt er gesnoeid om de plant op acceptabele hoogte te houden. Nieuwe aanwassen hebben drie jaar nodig om zich te ontwikkelen en daarna nog 1 of 2 jaar tot de oogst optimaal is. In de regenperiode groeien de bladeren en bloemen van de plant, en de droge periode betekent rust. De koffiebes groeit uit de bloemen aan de koffieplant.

De koffiebes, de koffiebonen zijn de zaden uit de pit

Na het wandelingetje buiten gingen we de loodsen in om te kijken hoe het nou verder moest met de versgeplukte besjes. De selectie van donkerrode, rijpe bessen vindt plaats met de hand of in een zeef. Daarna worden de bessen nog geselecteerd op gewicht in water, waarbij de onrijpe bessen gaan drijven. Het vruchtvlees wordt verwijderd om het droogproces te versnellen, en ze worden gefermenteerd om rotten tegen te gaan. Na het wassen, drogen en pellen blijven de bonen over. Tijdens het branden wordt het vocht binnenin verdampt, en wanneer het laatste vocht verdwenen is en de temperatuur ongeveer 180 graden Celsius is, begint het 'echte' branden. Tijdens het branden krijgt de boon de bruine kleur doordat de suikers karamelliseren, en ontstaan de voor koffie typische geur- en smaakstoffen. Er zijn verschillende gradaties van branden, en afhankelijk van de duur van het branden verandert de oorspronkelijke

De koffiebonen na het branden

lichte, fruitige en enigszins zurige smaak van de groene boon in een zware koffiesmaak. Voor ieder wat wils.

Na het rondstruinen tussen de planten, bonen en bessen werd het hoog tijd om de middag af te sluiten met een proefsessie met koffie van de plantage. Om thuis van net zo'n lekkere kop koffie te kunnen genieten, moeten de bonen eerst worden verpakt en getransporteerd worden naar de supermarkt, daarna pas kunnen we de koffie bereiden zoals we die het liefst drinken. Óf we kopen van onze stufi of zuurverdiende salaris een veel te dure koffie bij de *Coffee Company* of *Starbucks* die met liefde door een echte *barista* wordt gemaakt. Als je er voor het eerst één bestelt, duizelt het je waarschijnlijk van de mogelijkheden en de namen. Alles is namelijk mogelijk: een kleine, grote of medium beker zonder of met melk, en dan als *cappuccino*, *latte* of *macchiato*. Met gewone, volle, magere of sojamelk. Met één, twee of drie shots koffie. Met chocomel of siroop in de smaken hazelnoot, vanille, caramel en nog veel meer. Een flinke dot slagroom voor de zoetekauwen onder ons. Met als gevolg dat je je buik vol hebt van koffie die je nauwelijks hebt geproefd.

Een simpele zwarte koffie gezet met een filter werkt nog steeds prima. Voor mij althans. Zo. En nu is het weer hoog tijd voor een bakkie...

Tessa van Ligten

Met liefde bereid

De verrechtsing van de vereniging

Er waart een spook door Nederland. Eerst dacht ik dat het witte haren had en debatteerde als een blij JOVD'er met een Limburgs accent. Maar ik had het mis. Het spook dwaalt niet alleen door de Haagse politiek, maar is inmiddels ook SIB binnengedrongen. Dat vond ik even schrikken. Ik probeerde het nog heftig te ontkennen, maar gaandeweg stapelde het bewijs zich op.

Iets wat het spook graag doet is snijden in linkse hobby's, zoals het Verdrag. Deze keer wilde het spook niet alleen snijden, het wilde hakken, kapotmaken. Het Verdrag moest eindelijk maar eens zijn eigen broek ophouden! Deze aanval op het hart van SIB's linkse elite werd voorbereid en uitgevoerd door het militair industrieel-complex. Militair want: toekomstig kolonel Thijs 'oeps! mis' Lemmens leidde de aanval. Industrieel want: hij werd bijgestaan door Eric, die zijn criminele knuffelallochtonen heeft ingeruild voor een studie in dienst van het industriële grootkapitaal.

In tijden van onderdrukking en bezuinigingen op de cultuursector komt het beste in mensen naar boven. In die tijden worden gewone mensen helden. Ook ik ben heldhaftig geweest - een beetje dan. Ik was er bij toen luie langstudeerders relden voor het Binnenhof. En mochten ze me later vragen: was je er bij toen de ME de eiergooiende Anti-Fascistische Aktie uiteensloeg? Dan kan ik volmondig zeggen: ja, ik stond op de barricaden. En als ik een kalende reünist ben met een typische vorm van keelkanker die je alleen oploopt aan Moerdijkspruitjes en Lindeboom, zal ik ze óók vertellen over die keer dat het Verdrag de barricaden beklom. Dat was pas echte heldenmoed.

Het was op een knisperende winternacht, in het hart van het spokenhol. Je leest het goed: ik weet waar het spook huist. Verbazingwekkend genoeg in Amsterdam, en wel op Boulevardpad 6. Nu zullen mensen zeggen: maar daar woont Hans! Dat kan niet: hij is een vegetariër, hij is lief! Ten eerste is ook Dion Graus lief voor dieren - onder de wet op bestialiteit iets té lief. Ten tweede heeft Hans een voorliefde voor dictatoriale leiders waar Hero Brinkman een puntje aan kan zuigen, vraag maar aan de CIA. Trouwens, zijn D66'ers eigenlijk niet gewoon VVD'ers die aan de UvA studeren?

Op de Commissie Bedank Borrel (CBB) was het spook sterk aanwezig. Faisa riep iedereen op voor de flyerdienstplicht - ironisch genoeg bevond toekomstig kolonel Lemmens zich onder de dienstweigeraars - en zat de enige Moco op het feestje, FC-voorzitter Sofyan, apathisch op de bank, zich af te vragen waarom SIB'ers in hemelsnaam niet feesten, en wat een FC dus voor nut heeft. Kortom, het was

rechts, het was SIB, het was knettergezellig.

De normale bezigheid op een CBB is zuipen op kosten van de vereniging, terwijl iedereen de melodie van het socialistenlied neuriet, en alle meisjes sexy piratenpakjes dragen. Natuurlijk had het spook daar de spreekwoordelijke balk voor gestoken. Er was competitie, concurrentie en de rationele winstmaximalisatie van de vrije markt. Een quiz dus.

Of het kwam door de telepathische vermogens van Judith en Tanja, of ordinaire valsspelerij zullen we nooit weten. In elk geval protesteerde de linkse elite van het Verdrag hevig tegen de beslissing van voorzitter Luuk om punten af te pakken. Hij was een echte Halbe Zijlstra zoals hij de protestanten toesprak: 'en nou niet zo huilieuilie doen!' Barbara was net Job Cohen zoals ze de ruzie probeerde te sussen: de boel bij elkaar willen houden zolang je voorstaat, maar als je verliest lekker venijnig gaan stoken.

Een elite relgroep van het Verdrag, voornamelijk bestaand uit Britt, gooide verbale eieren naar Luuk 'links = kut' Nijman. De manier waarop de bestuurlijke ME, Sandra, de schermutselingen neersloeg liet dictator Franco dansen in zijn graf, zo trots was hij op deze Spaanse die linkse demonstranten mishandelde. Uiteindelijk moest het leger bijspringen, de Anti-Fascistische Aktie was toch wat te sterk. Van verre konden we Bart aan horen marcheren - EIN! ZWEI! Hij droeg een lange zwarte jas en leren laarzen. Nog van zijn opa geweest. Nadat de protesten voorbij waren, mompelde Dirk nog wat over een themanummer. Als hij had geweten dat dat themanummer alleen op het internet zou verschijnen, was hij nog één keer over de begroting heen gegaan om de volgende dag dat extra dikke nummer bij iedereen in de bus te laten ploffen.

Het spook bevindt zich in ons midden. Met een spuitbus waterstofperoxide in de hand ramt het moties door de ALV. Steeds meer mensen vallen ten prooi aan het spook. Dit klinkt allemaal erg deprimerend, maar dat hoeft het niet te zijn. Er is namelijk hoop! Hij vertegenwoordigt het beste dat de massa-immigratie te bieden heeft. Hij weet hoe hij een comeback maakt van een kritische ALV. Verdomme, hij hád een kritische ALV, dus absoluut geen grijze muis. Hij brengt in zijn eentje evenveel geld binnen als alle slapende leden bij elkaar, en kent - ga even rustig zitten, dit is een primeur - subsidies die het Verdrag kunnen redden. Hij is de ergste nachtmerrie van het spook: een allochtoon met *swag*. Het is Erik R. Kholevka!

Een anoniem SIB-lid

Best SIB-lid..

In een vereniging waarbij een ALV meer weg heeft van een partijcongres verheugt het me dat leden een kritische noot laten horen. Eindelijk wat reuring in de tent! Enige zelfspot misstaat een bestuur bovendien niet. Waar onder linkse idealisten zoals Mao, Stalin of Chávez de vrije meningsuiting te wensen overlaat, moedigt dit 'rechtse spook' dat juist aan. Jammer dat je dit anoniem doet, een werkwijze doorgaans gebezigd door het canaille der antraxbrievenschrijvers en reaguurders.

Sta mij toe je van repliek te dienen. Behalve dat je in een tijd dat de PVV zich inzet voor de sociale zekerheid der plebejers en de SP beducht is voor de Poolse loodgieter moeilijk nog van klassiek links en rechts kunt spreken, valt het met de progressiviteit bij SIB juist behoorlijk tegen. Vernieuwende voorstellen stuiten op stug conservatisme. Andreaskruizen in het logo? "We zijn toch geen bordeel!" Vrijmibo? "Wat is dat voor Zuidas-fenomeen?" Een biergenootschap? "Véél te corporaal!" Het summum van deze inertie vormt *Het Verdrag*. Je wekt de indruk dat dit een soort verzetsblaadje is, clandestien rondgebracht op een door *feldweibel* Hoffmann te vorderen rijwiel. Een baken voor de verlichte linkse elite.

Daar was op de CBB weinig van te merken. Voor het journaal dat al jaren de verenigingskas plundert ter financiering van de regenwoudkap is een progressief puntenstelsel waarbij 9 sterke schouders een iets zwaardere last dragen natuurlijk best even wennen. Begrijpelijk. Het "zuipen op kosten van de vereniging" dat je noemt geeft al aan dat het linkse idealisme voornamelijk het leegeten van de SIB-ruif betreft.

En een rechts spook kun je dit multiculti-bestuur toch moeilijk noemen. Ons beleidsplan, waarbij links SIB zijn vingers aflikte, had "proletariërs aller landen verenigt u" als motto kunnen hebben. Mijn mede-excuusautochtoon Hans vond het als Sovjetkenner alleen wat ongelukkig gekozen. Als ware geluksmachine fêteren we de goeemeente voortdurend met gratis drank, boekenkortingen, snoepreispjes, foerage en wat dies meer zij. Art Attack werkt inmiddels aan SIB geitenwollen sokken.

Hoewel ik erg gelachen heb om je overpeinzingen, denk ik dat je rechtse spoken ziet.

Luuk Nijman

Zelftest | Ken jij je vaderlandse geschiedenis?

1. Hoe heet het document uit 1581 dat kan worden beschouwd als de Nederlandse onafhankelijkheidsverklaring?

2. De Nederlandse stadhouder Willem III verliet per schip het land in 1588 om koning te worden van welk land?

3. Wie werden in het rampjaar 1672 door een woedende menigte in Den Haag gelyncht?

4. Wie waren de 'Heren XVII'?

5. Wat was 'Decima'?

6. Hoe staat de 'Wet houdende maatregelen tot het tegengaan van overmatigen arbeid en verwaarlozing van kinderen' uit 1874 beter bekend?

7. Wat was de eerste echte politieke partij van Nederland?

8. Welk middel dat de prestaties van soldaten beïnvloedt, was tijdens WO1 goede handel voor het neutrale Nederland?

9. In welk decennium werd de Afsluitdijk geopend voor het wegverkeer?

10. Wie was tijdens de Duitse bezetting in WO2 de hoopste baas in Nederland?

11. Hoeveel Nederlanders zijn er Secretaris-Generaal van de Navo geweest?

12. Wie is de huidige voorzitter van de Raad van State, één van de oudste regeringsorganen ter wereld?

De antwoorden:
1. Plakkaat van Verlatinghe | 2. Engeland (en Frankrijk en
het 1809 (na enige protest) kwam Japan en de rest van de
wereld | 3. De Nederlandse handelaar in Japan van 1621
de VOC | 4. De Nederlandse handelaar in Japan van 1621
wereld | 5. De VOC | 6. De Nederlandse handelaar in Japan van 1621
wereld | 7. De VOC | 8. De Nederlandse handelaar in Japan van 1621
wereld | 9. De VOC | 10. De Nederlandse handelaar in Japan van 1621
wereld | 11. De VOC | 12. De Nederlandse handelaar in Japan van 1621
wereld

Bestuurscolumn: Bart houdt eigenlijk niet van Facebook

Keer op keer merk ik als bestuurslid hoe belangrijk het is om alle activiteiten van SIB zo goed mogelijk te promoten. In het vorige bestuursjaar is hiervoor een nieuw medium opgericht: een heuse SIB- Facebookpagina. Los van het feit dat sommige van jullie wellicht wat gestoord worden van alle *events* die wij aanmaken, denk ik zelf dat dit toch een goede aanvulling is op de promotie. Lange tijd heb ik zelf Hyves succesvol geboycot, maar voor Facebook ben ik (vooral door mijn internationale medestudenten) uiteindelijk wel overstag gegaan. Toch ben ik nog steeds niet de grootste fan van Facebook.

Het belangrijkste wat je jezelf kunt afvragen is: waarom? Een simpele vraag, die je bij Facebook op van alles kan toepassen. Punt 1: waarom zou je in godsnaam een *statusupdate* plaatsen over ongelofelijk persoonlijke dingen? Of het nou relatie-perikelen zijn die me echt totaál niet interesseren of het filosoferen over het leven na het verliezen van een naaste, waarom? Pijnlijk om te zien vind ik, maar is dit nou een schaamteloze roep om aandacht, of zijn deze mensen zo emotioneel incapabel dat ze hun diepste gevoelens maar op het internet loslaten in de hoop dat er iemand met ze wil praten? En nog een waarom: het welbekende *taggen*. Waarom taggen mensen elkaar continu? Zo kom je de meest vreselijke foto's van jezelf tegen op je eigen profiel. Half lam, half in de camera kijkend, of eigenlijk alleen maar je hand? Geen probleem voor de meeste mensen, je naam wordt gewoon lekker toegevoegd aan de foto.

Het *defrienden* (of ontvrienden voor de Nederlandse gebruikers) is overigens wel een fantastische functie. Met deze functie, in 2009 nog verkozen tot 'Woord van het Jaar', kun je definitief iedereen die je ooit uit een soort verplichtingsgevoel hebt geaccepteerd uit je vriendenlijst bonjoure. Zo heb ik dit laatst gedaan met een Peruaans meisje, waar ik in mijn eerste studiejaar nog wel eens mee in de collegebanken zat. De reden? Al haar updates waren als volgt: "YaY!!:D:D It'S SnOwInG iN AmStErDaM :DYuPIIII !!!!! ^^LeT iT sNoW..LeT iT sNoW..LeT iT sNoOOoW^^!!!! (8):D". Overigens was dit verreweg de meest irritante update over sneeuw, van de pakweg 73 mensen die ook de behoefte hadden de Gerrit Hiemstra uit te hangen en te melden dat er inderdaad sneeuw lag buiten. Maar goed, zij is dus uit mijn vriendenlijst verdwenen. Overigens denk ik niet echt dat ze mij gaat missen, als één van haar 1371 vrienden (geen grapje!).

Om dit verhaal iets minder zuur te maken: ook ik zie voordelen van Facebook. Het is makkelijk voor het uitwisselen van foto's, en vanuit marketingoogpunt heeft het ook zijn waarde (ook voor SIB). En ik geef meteen toe dat ik grappige of cynische updates zeker kan waarderen. En mijn eigen Facebookaccount dan? Die blijft voorlopig nog wel in de lucht. Anoniem de dronken, semi-pornografische vakantiefoto's van een oud-klasgenootje bekijken is stiekem toch best leuk...

Bart Hoffmann
Penningmeester

Jenny I. User

You guys, these new features are creeping me out

February 23 at 10:03 am · Like · Comment · Share

Mark Zuckerberg and 71 others like this

Agenda

5 april

7 april

8 april

13 april

24 – 26 april

10 mei

18 mei

16 juli – 1 augustus

SIB-Cinema: Blood in the Mobile

Excursie EPPA Politiek & Lobby Consultants

25ste Vrijmibo – karaoke & het eerst biertje gratis!

Chinese avond: buffet & borrel in het Pleidooi

Korte reis naar Frankfurt: excursie Europese Centrale Bank

Bezoek ministerie van Buitenlandse Zaken

Blinddate Feest

Lange reis naar China

The Gossip

Iedereen wil achterklap

CORDON SANITAIRE

Zogenaamd politiek-neutrale vereniging
weigert PVV te erkennen in eigen verkiezing

- 4 0 VVD
- 2 0 PVDA
- 5 0 CDA
- 5 0 SP
- 4 0 Groen links
- 1 0 D66
- 0 Partij voor de Dieren
- 3 0 SGP/LV
- 0 Ouderenpartij Noord-Holland
- 5 0 50+

HTT I 26%
4,39
4,39
139%
HTT II 30

Lina bekent

"Als ik emotioneel ben,
helpt ik Mick en Simon"

Sandra's droomprins

Wie laat haar hart
sneller kloppen?

Zombie op SIB-feest

Kuscursus

Schrijver Helde C laat
geeft kussen

BESTUUR OP TEXEL

Bart helpt Hans bij het worden van een man

EXCLUSIEF

PORT BETAALD
SELEKTMAIL

Indien onbestelbaar retour: Vendelstraat 2, 1012 XX Amsterdam

